

– Mi a francot keresett az út kellős közepén?
Biztos részeg.

Merem állítani, hogy nem rólam beszélnek. Ettől megkönnyebbültem: teljesen józan vagyok, habár felelősségteljesen állítom, hogy a fejük felett lebegek. Igen, itt, nem pedig ott fekszem az úton.

Bevallom, jó érzés.

Az izgat, hogy ki fekszik ott összezúzottan? Egyedül én álltam az úton, valami magára vonta a figyelmemet a túloldalra. Most sem tudom, hogy mi. Tudtam, amikor részegen megpillantottam.

A félelem egy szempillantás alatt ki tudja józanítani az embert. Képes emlékezni.

Nagyon megijedtem, amikor elütött az első jármű.

Soha többé nem iszom!

Akkor tudatosult bennem a határozat, amikor a harmadik ütéstől felrepültem.

Tényleg! Felrepültem a harmadik ütéstől!

Ezen a magasságon megállt az idő.

A mozdulatlan embert körbeveszik az úton. Nem tudom felmérni, mennyi ideig vártak egy kocsira, amely most érkezett. Mögötte egy másik, kék, villogó fényvel. S egy harmadik, a mentőszolgálat kocsija.

Bizonyára fontos személy fekket ott, ha ekkorra felhajtást művelnek miatta.

Valahonnan megjelent egy alacsony, ősz, idős férfi. Két oldalról karolták fel, és a mozdulatlan test felé vezették.

Felismertem az alacsony, ősz ember hangját.

Mit keres itt az apám?

– Apám! Itt vagyok, ne aggódj! Az ott lenn nem én vagyok!

Miért nézi azt az idegent odalent?

– Ő az. A fiam.

Erősebben fogták, mint amíg vezették.

Nem hallott. A többiek sem hallottak.

Felemelik a sárból az alélt testet.

Igyekszem utánuk, lássam, hová viszik.

Visszatart az apám zokogása. Egészen összezusogorodott, mintha egybeolvadna a sárral kevert vértócsával.

Mintha egyé válna velem.

Próbálkozom vigasztaló szavakkal, bizonygatással, hogy jól vagyok. Ilyen jól régen éreztem magam.

Nem hallgat rám, csak a fájdalmára. Ismét érzem én is. Azt a fájdalmat érzem, amely apám minden sejtjét szétzúzza.

Mint engem a kocsik.

Mindenki a mentőkocsi után néz. Az a meggyőződésük, hogy abban én vagyok.

Csupán az én apám nem tudja elfogadni.

Maga elé néz. Nem fel, rám, ahonnan intettek neki. Mintha nem léteznék.

Nem létezem. Létezem.

Wernke Bernát

ne vigyétek fürgeteitekbe

...folyton zokogó záraitok
csukódásai mellett – ne
vigyétek fürgeteitekbe, a
még kereső örömtelieket...
hagyjátok meg sok partját –
arcuk nyiladozó folyásán –
szűkülő homályotok
kérő habján, alkonyba
szálltatok áramlatát
egy-egy pillanatra
visszahozván... csak
nekem, legalább mára –
rátok is nyíló
ablakaim
kiáradatára...

hallgatagba fúltak...

kínja felőrölte, eddigi
nyugtát, s repítette rá –
bontakozó kárhozatát, s
tette fojtottba, az előtte
húzódó nyomokat

számolhatatlanba...

mikor e csavarozódás fordította
felé, homályát... tovább, s
lentről már nem várt, újító
bontódásokat... így izmai
hallgatagba fúltak... s erre
táradó ébretegek, már nem
rajzolódtak a láthatáron... hát
maradt alantba mivolta – és
végre, kavargóba lépett, előre
mutata... a szirtfalak repteit
hagyva-hagyva, látni sem
akarva... és hogy valami
örömöcskébe is lépjen
arca – az ivó rábomlataga
beljebb parancsolta, bágyatag
hangját frissébe rángatva...